

10

CANTOS PARA CELEBRA-LO NADAL DE BEGONTE.

Lema: SETESTRELO.

CANTO PRIMEIRO DO NADAL BEGONTINO.

!Nadal dun ano calquera no mundo enteiro!

Nesta data feliz xúnguense o gozo e a ledicia,
os soños e mailas esperanzas,
e tódolos camiños levan a Begonte,
vila esgrevia, senlleiro pobo de Galicia
ergueito xunto ó Parga saudoso.

Talmente un facho de luz abrenticia,
na alta noite da Terra Chá
acéndese de súpeto a estrela de Belén
alumando por todel estradas e rueiros.

Entón veñen os romeiros do mundo
camiño do Centro Cultural,
branco pombal onde a roseira electrónica
se desfolla nos corazóns
en pétalos de paz e amor.

~~En~~ En Begonte xurde un monumento raiolante
para loubar decote o nacemento de Cristo,
feito glorioso, acontecido
hai dous mil anos en Belén de Xudá,
aldea santa, lugar profanado
á forcia de couces e aldraxes.

!Que gozo ver ó San Xosé begontino
traballando con tesón na carpintería,
rodeado de pastores e labregos
a entoaren alegres panxoliñas!

!Que gozo ver a María chairega
arrolando apaixonada ó meniño
xunto ó boi e á mula,
e ós reises magos de Oriente!

Un matina dende aquí -ás veces-
nos guerrilleiros do Líbano e do Salvador,
e en tantos irmáns faltos de pan e agarimo.

Entón sinte anceos de colle-lo Neno Deus
e agachalo no peito
para fuxir Chaira adiante coma un vagamundo.

--oo--

SONETO Ó BELÉN ELECTRÓNICO DE BEGONTE.

En Begonte, á beira do camiño,
polo Nadal, cada ano, unha rosa
frolece boniteira e máis vizosa
en lembranza daquil neno diviño.

As xentes vanlle da-lo seu aloumiño,
e vai medrando lúcida e fermosa
no corazón de todos onde airosa
esparxe a súa ledicia coma un viño.

Abrollou fai catorce longos anos
facéndose testigo dun suceso
grabado de cotío na memoria.

Frolece pra ventura dos humanos
que sempre a foron ver co peito aceso
en mxicas de amor e máis de gloria.

PANXOLIÑA BEGONTINA.

Alta noite de Begonte.
Anda o silencio a roldar.
María lava os pañales
mun río de auga termal.

Fría noite de Begonte.
Xea na Chaira longal.
San Xosé recolle leña
para quenta-lo portal.

Moura noite de Begonte.
Síntese o lobo oubear.
Os pastores arremuíñanse
tremando a todo tremar.

Leda noite de Begonte.
Sona un pandeiro lanzal.
O belén áchase aberto,
entran xentes a mirar.

CANTO DE AMOR DENDE BEGONTE, EN NADAL.

I-.

Chegou o Nadal a Begonte, amiga lonxana.

Na nosa casa, estamos todos reunidos
ó redor da vella mesa familiar,
e todos soñamos, cos ollos ben abertos,
un mesmo soño de esperanzas frolecidas.

Mais ti non coñece-la nosa festa.

Afora neva a retortoiro. A Terra Chá
ten a mesma cor pura da túa alma
e, pouco a pouco, colle o xeito da túa man extendida,
apousada sobre a miña man callosa
e tremante.

Mais ti non coñece-la nosa festa.

II-.

O Neno de Belén, fillo do carpinteiro,
está no Centro Cultural ledó e sorrinte.

O ano vindeiro hanse remata-los odios
e as laxeiras, e as inxusticias....

Os homes xuntaranse no mencer
para cantaren un himno grorioso
ó son do vento nos piñeiros.

e entón deixarei de se-lo can vagamundo:
!ovella moura escairiada da azenza!

--oo--

ANACO FINAL DO ROMANCE DO ROMEIRO QUE VEU DE BELEN A BEGONTE A
NOITE DE NADAL FUXINDO DA GUERRA SANTA.

.....

.....

.....

.....

Quixo Deus e o seu poder
que chegara ben cedoño
a unha viliña galega
á beira do río Miño.
Deulle gracias a El Señor
por traguelo a tan bon sitio:
!Begonte da Terra Chá,
canción de vento nos trigos!
E foise á igrexa branca
pra loubar ó San Martiño,
santo patrón do lugar
xunta Virxe do Corpíño.
Foi visita-lo belén,
electrónico sorriso,
maxinación e abelencia
dunhos seres elexidos.
Alí loubou o nacemento
sucedido hai vinte sigros
naquela cidade santa
donde hoxe víña fuxindo.
Loubou a Xosé carpinteiro
labrando no duro pino
e a Santa María Virxe
arrolando con gran mimo.
Loubou ó Neno Xesús

en dondo berce durmido,
rodeado de pastores
e torrentes cristalíños.
Viu ós Reises Magos de Oriente
cabalgando paseníño
(tikitake, tikitac)
cara o presebre divino.
Oiu sonar gaitas da Terra
con fondo de villancicos
entre notas de muiñeiras
e pandeiros montesíos.
E por se isto fora pouco,
convidárono os veciños
a furrón e mazapán,
filloas e máis chourizos.
Ante tanta venturanza,
ó romeiro agradecido
non lle quedou máis remedio
senón exclamar enchoído:
"Vállame a Virxe do ceo,
vállame Xesús bendito,
tiña ganas de atopar
un pobo tan avenido,
onde todo son parolas,
onde todo son sorrisos,
onde non existen liortas,
xenreiras nin homicidios.
Por iso e por outras cousas
quédome aquí mentres vivo
para facerlles compañía
a estas xentes de bon siso".
Aquí remata o romance
do romeiro peregrino
vido de Belén á Chaira
a santa noite de Cristo.